

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 28

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la cultura per la pandèmia de Covid-19

302-00211/12

Acabat el debat d'aquesta moció passem al següent punt de l'ordre del dia, que és l'onzè i correspon a la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la cultura per la pandèmia de Covid-19, presentada pel grup parlamentari de Ciutadans. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Héctor Amelló. Quan vulgui.

Héctor Amelló Montiu

Gracias, presidente. Consellera, diputados, diputadas, muy buenas tardes. Miren, hoy nos presentamos aquí una batería de medidas de casi ochenta propuestas que se abordan con decisión los principales retos y las demandas que el sector cultural en Catalunya precisa para poder afrontar la crisis del Covid-19. Y ustedes, hoy, con sus votos, van a tener que elegir lo que les decía en la última interpelación, que era elegir entre mantener chiringuitos o elegir la cultura. Nosotros lo tenemos muy claro, nosotros elegimos siempre la cultura.

Hoy les proponemos declarar la cultura sector prioritario estratégico, declarar la cultura prioritaria lo que implica es incrementar de forma inmediata el presupuesto hasta el 2 por ciento del total de la Generalitat. Sé que alguno de ustedes tendrá la tentación de decirme que no es posible incrementar el presupuesto al 2 por ciento. Y yo les tengo que decir que sí que es posible, porque para mí lo que es incomprensible, por ejemplo, es que el CTTI, esa burbuja informática, se despilfarran más de 500 millones de euros en un departamento que es totalmente opaco y que en el Departamento de Cultura tan solo se inviertan, pues, 300 millones de euros. Si ustedes no aumentan de inmediato el presupuesto, es que para ustedes la cultura, pues, no es una prioridad, por mucho que hoy voten a favor de ello.

Entre las medidas que hoy les proponemos se encuentra, por ejemplo, la elaboración del censo de artistas profesionales de la creación y la cultura. Y aquí creo que les pasará exactamente lo mismo, tendrán la tentación de decirme que en seis meses no es posible, pues, redactar este censo. Pero es que en 2012 ya se aprobó, ya se aprobó, en la Comisión de Cultura, la creación de un censo, y, en ocho años, pues, no han hecho absolutamente nada. Y otro gallo cantaría si, a día de hoy, pues, nos llegara esta crisis con las herramientas necesarias. Otra cosa muy distinta sería la cultura cuando tuviésemos todas estas herramientas a nuestra disposición.

Otra herramienta que precisamos y que les presentamos es impulsar medidas de fomento del mecenazgo en materia cultural, la necesaria colaboración público-privada, que nosotros creemos que es esencial. Dentro de las competencias de nuestra comunidad, tenemos margen suficiente para desarrollar herramientas de financiación de la cultura que aporten recursos extraordinarios para superar esta crisis del Covid-19.

La cuestión es –y esto sí quería preguntárselo–..., es: ¿tienen ustedes la voluntad política de desarrollar una ley o alguna materia de mecenazgo cultural? Una de las características del sector cultural, precisamente, es la intermitencia laboral. A causa de ella, muchos profesionales de diversos sectores no han podido acceder a ninguna ayuda. Por ello es necesario crear ese fondo extraordinario de ayudas para que estos profesionales, pues, no se queden al margen.

Por otra parte, hay que abrir líneas extraordinarias y específicas de ayuda para el sector de la música, para el sector del audiovisual, para el sector editorial, para las artes visuales, para las galerías y las artes escénicas, ayudas que estén adaptadas a las circunstancias impuestas por la crisis del Covid-19 y que permite inyectar liquidez al sistema cultural.

Y así, también habrá que flexibilizar, por ejemplo, las bases y las convocatorias. Habrá que adaptar también el Programa.cat. Habrá que inyectar fondos en los circuitos y a las redes musicales, a las redes artísticas, a las artes escénicas. Impulsar también segundas convocatorias de ayudas. Habrá que ayudar a la reactivación de las salas de cine. Habrá que impulsar líneas de programación de música en vivo, líneas para la reactivación de las galerías y ayudar también a su

internacionalización. Habrá que promocionar también a nuestros artistas. Habrá que ayudar a las editoriales con un fondo extraordinario y también habrá que ayudarles cuando se abra ese sector latinoamericano, ese mercado internacional. Pero también habrá que apoyarles cuando vengan a proponemos una nueva fecha de Sant Jordi. También habrá que ayudar a esos festivales de pequeño y mediano tamaño que son un motor económico del territorio, de nuestros pueblos y de nuestras ciudades, y que también requieren un programa, por ejemplo, de descentralización del TNC, para que la cultura nos llegue a todos.

¿Qué me dicen también de la industria del videojuego? Yo creo que este es un sector estratégico que requiere medidas extraordinarias. Y también habrá que impulsar pues ese bono cultural para que todos los ciudadanos se puedan beneficiar y se pueda estimular la demanda y realizar campañas de comunicación.

No quiero tampoco dejarme ese plan para garantizar la igualdad de género, porque la crisis tiene unos efectos perversos sobre las mujeres, y es nuestra obligación luchar por la igualdad.

Para terminar, les quería contar una historia con un final trágico. Miren, había una persona en una azotea de un rascacielos de cien pisos, y en un despiste tuvo la mala fortuna de precipitarse al vacío. Y mientras caía iban saliendo los vecinos a los balcones, y le iban preguntando «¿qué tal?, ¿qué tal va?», y la persona, en su caída, les respondía «pues de momento, bien». Y aparecía el siguiente balcón, aparecía más gente y le preguntaban «¿qué tal va?», y esa persona decía «de momento, bien». Ya se pueden imaginar cómo termina la historia.

Ustedes hoy lo que tienen es la oportunidad de, con su voto, salir al balcón y dar un paracaídas a la cultura, y ayudar a que remonte el vuelo.

Y, *consellera*, también le quería proponer una cosa. Le hice un reto, que era aceptar este plan de la cultura horizonte 2030. Veremos a ver qué votan hoy sobre ese punto.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Rafel Bruguera, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per avançar.

Rafel Bruguera Batalla

Bona tarda. Gràcies, president. Diputades i diputats, honorable consellera... Efectivament, ens trobem davant d'una moció que conté, si no ho hem comptat malament, setanta-nou punts. De fet –de fet–, estem tractant en forma de moció una proposta pròpia d'un ple monogràfic sobre cultura.

El nostre grup parlamentari, a la Comissió de Cultura telemàtica del passat dia 28 d'abril, vàrem presentar el que en vàrem dir un «pacte de reconstrucció del sector cultural català». Proposàvem un total de trenta-vuit mesures distribuïdes en tres grans objectius. En primer lloc, un pla de xoc per salvar el sector; en segon lloc, un pla de desconfinament de l'activitat cultural per tornar a la normalitat, i finalment, un pla de rescat estructural amb mirada de futur.

I ens vàrem oferir –evidentment, des d'una posició d'oposició però amb voluntat propositiva i de diàleg institucional– a parlar amb el Govern. Crec que al llarg d'aquests dos anys i mig de legislatura hem demostrat sobradament la nostra voluntat de col·laboració oberta i franca en els temes importants, en els temes nuclears de la política cultural. Podria citar la renovació del Conca, la modificació dels estatuts del Consorci per a la Normalització Lingüística, etcètera. Doncs bé, si la pandèmia i els seus efectes sobre la cultura no són motiu per remar tots en la mateixa direcció, no sé quan ho serà, francament. I quina ha estat la resposta del Govern a la nostra predisposició al diàleg? Cap. Ha passat un mes i mig i no se'ns ha convocat a cap reunió per acordar cap mesura amb relació a la Covid-19.

I, consellera, aprofitant que és aquí. Li hem dit i li hem reclamat tres coses en diverses ocasions. En primer lloc, consellera, lideri, prengui les regnes del problema i parli i dialogui amb els grups parlamentaris, i, evidentment, també amb els representants dels diferents sectors culturals. En segon lloc, com a conseqüència del diàleg, presenti al Parlament de Catalunya un decret global pensant en el conjunt del sector, no amb mesures parcials, i amb la predisposició nostra de donar-hi recolzament. I finalment, es planti, consellera, davant del conseller Aragonès.

Nosaltres li farem costat, perquè és obvi que amb els recursos provinents del pressupost de Cultura no es poden afrontar els reptes derivats de la pandèmia en el sector cultural. I vostè no ho ha fet, no sé si perquè no ha pogut, perquè no ha volgut o perquè no l'han deixat, probablement una mica de les tres coses, però el cas és que no ho ha fet.

Perquè no es tracta d'un programa per adhesió, no es tracta de que el Govern decideix i la resta de grups parlamentaris, per responsabilitat, hi donen suport. Nosaltres som responsables, i sap perfectament, i saben vostès perfectament, que algunes coses no les farem mai, per convicció ètica i també per convicció política, però, en el cas que ens ocupa, també pel bé del conjunt de la cultura del nostre país.

Doncs bé, una de les conseqüències d'aquesta inacció i falta de lideratge és aquesta moció que estem tractant en aquests moments. Una moció que, amb excepció de tres o quatre punts, nosaltres ja anuncio que votarem afirmativament. En primer lloc, perquè recull i recorda al Govern tot un conjunt de mesures necessàries que no ha adoptat, o que les ha adoptat de manera parcial i insuficient. I, en segon lloc, perquè la majoria, efectivament, són coincidents amb el document que he comentat abans i que vàrem fer públic fa més d'un mes i mig.

I els grups que donen suport al Govern, doncs què han fet? S'han vist obligats a presentar esmenes que rebaixen les propostes, els posen sordina o les condicionen als recursos pressupostaris. No pensem fer res per la cultura amb els seus recursos? Pregunto. Els recordo que el pressupost de la Generalitat és de 46.000 milions d'euros. No crec que fos massa difícil trobar un centenar de milions addicionals per dedicar-los a pal·liar els efectes de la Covid-19 a la cultura. Per això deia que no sé si no han volgut, no han pogut o no els han deixat.

Tiraran endavant les coses que s'aprovin afirmativament avui, tant que parlen, especialment el molt honorable president de la Generalitat, de la sobirania del Parlament? Ho faran? Tinc els meus dubtes.

Per cert, i parlant de les esmenes, no deixa de ser curiós que uns partits que es diuen «independentistes» o fiïn tot als recursos provinents de l'Estat central. «L'Estat que ens doni diners i nosaltres ja resoldrem tots els problemes del món de la

cultura.» Semblaria com si el seu nou eslògan fos: «Espanya al rescat, Espanya ens salva.»

Gràcies, diputades i diputats, senyor president, consellera.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn ara de la diputada senyora Concepción Abellán.

Fitxer 55_1PLE29

Concepción Abellán Carretero

President, diputados y diputadas, consellera. Agradecer la oportunidad de esta moción sobre la situación de la cultura, pues nos permite abordar las estrategias de reconstrucción de los sectores culturales tras la pandemia, y trasladarle al sector la preocupación ante la repercusión y los efectos de esta crisis en las trabajadoras culturales.

Esta moción es rica en propuestas. Prácticamente es un programa de reconstrucción con el que estamos en parte de acuerdo, porque recoge algunas de las reivindicaciones y propuestas que nos han ido trasladando los diferentes sectores culturales con los que nos hemos reunido durante el confinamiento. Pero creemos que la moción tiene una clara orientación liberal, un sesgo mercantilista y de defensa de la cultura como industria. En este sentido, y vimos una serie de enmiendas para poner sobre la mesa la realidad completa y compleja del sector cultural; de doce enmiendas sólo nos han aceptado una. Les adelanto que por responsabilidad votaremos a favor de la mayoría, aunque no afectaran nuestras enmiendas, pero esperamos que la próxima vez trabajen para aglutinar a todo el sector.

Intentábamos poner de relieve que los grandes damnificados de los efectos de la pandemia en el sector cultural son, de nuevo, los que participan de mayor precariedad, trabajadores y trabajadoras del sector que viven de contratos intermitentes para quienes era complicado acogerse a prestaciones y medidas impulsadas justo por esa alta inestabilidad y desregulación del sector.

La pandèmia ha posat al descobert moltes vulnerabilitats per a les quals s'han hagut de treballar amb intensitat, i ara és la nostra obligació aprendre d'elles i prendre mesures perquè no torni a passar. Una de les mesures que per a nosaltres és prioritària, és la creació del cens de artistes i professionals de la creació. Però afeïm a l'enmienda a les treballadores de la cultura. De nou, no podem oblidar que la reproducció cultural té molts imprescindibles per a fer-la funcionar, i han de estar en aquest cens i ser reconeguda la seva pertinença al sector. No em explico perquè Ciutadanos nos la rebutja. També calen aquestes mesures per al sector públic. Per exemple, a les escoles de música. Proposem també impulsar mesures de suport a les escoles de música i garantir així que els ajuntaments puguin fer front a les pèrdues, que recordem que la Generalitat s'ha desentès de les escoles de música municipals i les ha deixat a la seva sort. Si alguna cosa ens ha ensenyat aquesta crisi és la necessitat de reforçar el públic, i la forma de fer-ho és que les ensenyances musicals i artístiques siguin equitatives, desenvolupant equipaments públics a través de la creació social. El Departament de Cultura i Educació tindrà alguna cosa que dir en això, imagino. Nos rebutjaren l'enmienda, però ja tindrèm ocasió de seguir insistint i treballant en el desenvolupament pressupostari per a les *escoles de música*.

Compartim que el repte per a la cultura requereix d'una planificació com a horitzó a llarg termini, que situï la inversió necessària en els pressupostos públics per a convertir-la en un pilar fonamental, sobretot ara que tenim el risc de perdre artistes emergents i creadors que difícilment poden viure de la seva feina. Pensar en la cultura com a indústria, com a grans grups empresarials, no és garantia de creació de riquesa i treball de qualitat, com es afirma a la moció, i la prova és la situació actual. Cal abordar de una vegada la situació d'inestabilitat dels treballadors i treballadores i exigir condicions laborals dignes en tots els sectors culturals, i cap pla d'inversió pública es pot desvincular d'aquest requisit. Estem d'acord amb un pacte de cultura, però cuidem també a qui el fa.

Per últim i per acabar en lo positiu. Me alegro de que una de les dotze enmiendes que hem presentat hagi sigut acceptada i que sigui precisament la proposta

del bono cultural, que se reducia a una simple política de estímulo al consumo sin ningún criterio social. Siempre hemos defendido la bonificación de la cultura como herramienta para la equidad social, para garantizar que todas las personas tengan acceso al arte, a la creación y que la cultura esté al servicio de la inclusión social. No a bonificaciones para incentivar los públicos dirigidas a las empresas culturales. No a una cultura sólo para las élites. Así que celebro que podamos hablar de un bono cultural con carácter social y una política de bonificación para la gente.

Por supuesto, en cinco minutos no podemos hablar de todo, así que brevemente, sí a la lucha contra la corrupción. Necesitamos profundizar en el papel de los medios públicos ante la reconstrucción del sector cultural, especialmente en la música. El sector editorial necesita ese Sant Jordi en condiciones y mayor apoyo a las librerías pequeñas; para las artes escénicas el papel del TNC es hacer territorio, nos alegra que incorporen la perspectiva de género, aunque, recordad, que esta debe impregnar todas las actuaciones y medidas, no sólo se trata de hacer un capítulo. Y sobre el papel de todas las administraciones, también la local, necesitamos un compromiso con lo programado y contribuir desde todos los ámbitos a disminuir las pérdidas que han sufrido muchos artistas creadores y trabajadoras de la cultura.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del grup parlamentari republicà, és el torn de la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Bé; quan un grup parlamentari fa una moció tan llarga com aquesta sabem que no podrem debatre amb rigor, que no podrem entrar en el detall dels punts perquè això no és un monogràfic sinó que és una moció i per tant, que tindrem cinc punts. I no només no tindrem temps aquí per fer un debat amb rigor sinó que no hi ha temps tampoc per tant transaccionar i treballar des de les mesures... Tinc la sensació que més que aprovar el màxim de mesures possibles i ajudar al sector cultural, no deixa de ser una manera d'ajudar-se a un mateix, només. Però reconec que em fa il·lusió que en mig d'una pandèmia fem una moció sobre cultura, perquè això vol dir que el confinament, com en molts d'altres àmbits,

i aquesta aturada global, ha fet aflorar les vergonyes de la professionalització del sector. I ja no parlo tant de manca de recursos, de competències, de l'infrafinançament..., sinó d'un sistema vulnerable sobre el qual se sosté el sector cultural, i es tracta d'endregar un calaix que cap govern de l'Estat ha volgut entomar, i darrerament la inestabilitat política a Madrid ha fet caure varies vegades l'estatut de l'artista, i el sector cultural necessita, entre d'altres coses, una cosa tan senzilla com la normalització. Normalitzar la seva existència. I és molt trist haver-ho de dir, és molt trist haver de venir aquí, el 2020 encara, a reclamar la normalització del sector cultural professional.

Però la Covid ho torna a posar de manifest, que sense una relació laboral en condicions, sense normalitzar la professionalització del sector, sense un sistema contractual sense fissures, sense un reconeixement econòmic i social dels artistes i també dels treballadors culturals, i sense una societat que entengui que els treballadors de la cultura som classe obrera i precària, totes les mocions que fem aquí seran insuficients, perquè no hauríem de parlar tant de si posem una mica més de diners aquí o allà, sinó d'aturar-nos, repensar aquest sistema, el model que tenim actual, i entendre que tot allò que fins ara no ha estat resolt, ho sostenen les famílies d'aquest país. Espero que totes les forces parlamentàries d'aquesta cambra portem aquestes demandes al Congrés, engeguem aquest Estatut de l'Artista al més aviat possible i entenguem que és evident que no és la solució a tots els mals endèmics del sector de la cultura, però també és evident que aquesta pandèmia, aquesta aturada amb un Estatut de l'Artista aprovat, és innegable que el seu impacte no hauria estat tan ferotge i penso que, més que posar pedaços, hauríem de poder parlar de quin és el model que tenim. Per part nostra és el que farem, perquè el sector cultural se sosté perquè els seus treballadors s'hi encaparren, en formar part del sector de la cultura, i no hauria de ser així, perquè la seva situació laboral és completament anòmala. I quan parlo d'aquesta anomalia em refereixo a una cosa tan senzilla com que els treballadors de la cultura puguin viure d'allò pel qual desenvolupen la seva feina, és a dir, normalitzar, com deia, la seva situació laboral. És molt senzill en molts altres àmbits: poder viure d'allò del que treballes. En el sector cultural, això no és així, i és de sentit comú, així que demano, de nou, a les forces d'aquest parlament que dediquin els mateixos esforços a aconseguir que el

Ministerio de Cultura no ens hagi de fer triar entre el cinema o la vida, perquè és ben bé que moltes famílies d'aquest país els hi passa això: que per poder viure del cinema han de triar entre el cinema o la vida. No podem fer que la cultura d'aquest país es desenvolupi en aquestes condicions actuals, perquè és impossible. Hem de mirar com funciona en altres països. Preguntem-nos per què aquesta quota de autònom dels artistes no té res a veure amb la resta d'Europa. Entenguem que un cens és important, però que no pot abastar només els creadors i els artistes, sinó que també ha d'anar amb els treballadors, com deia la companya Conchi, i entendre les seves intermitències i les seves especificitats. Ens hem reunit a tothom, suposo que com tothom en aquesta cambra, i l'única cosa que uneix tot el sector cultural és que dignifiquem la seva feina. I això es fa amb l'Estatut de l'Artista. Quan tinguem això, ens podrem dedicar a parlar de mesures, finançament, competències, si l'Estat, si no l'Estat, però sota aquest marc de dignificar el treball dels treballadors de la cultura.

I per últim, fer un comentari sobre el punt número 26, perquè Ciutadans pretenen fer veure, amb aquest punt, que es fa una lluita contra la corrupció i l'únic que intenten és extreure d'aquí un titular enganyós; però no els hi donarem aquesta satisfacció i votarem a favor, tenint en compte que el que demanen en aquest punt és que facin un pla contra la corrupció al Departament de Cultura i, en això, hi estem en contra. El Pla contra la corrupció s'ha de fer de tot el Govern, no perquè ara els vingui de gust tenir un titular, i, per tant, els avanço que en el ple monogràfic sobre la Covid, serà això el que presentarem: un pla específic, com vam votar el 20 de gener, que abraçi la lluita anticorrupció de tot el Govern, no de fer política de l'anècdota i de centrar-ho només en el Departament de Cultura.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del grup parlamentari de Junts per Catalunya té el torn, ara, el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. Ben retrobats, ben retrobades diputades i diputats, consellera. Ho deia Albert Mestres en un final d'un llibre preciós: «L'autèntic llegat a la Terra és

la cultura». Gràcies, Pau Donés; gràcies, Manuel Cuyàs; gràcies, Rosa Maria Sardà; gràcies, Quim Lecina, Luis Eduardo Aute, Benet i Jornet. Gràcies.

(Aplaudiments.)

President Torrent, li transmeto una reflexió. Aquesta moció subsegüent a la interpel·lació de Cultura que ens ha presentat Ciutadans ens porta a una vuitantena de punts com a resultat d'una interpel·lació de deu minuts. Tinc dubtes, des del meu modest escó, que aquest desequilibri millori el funcionament del Parlament.

Per altra banda, i anem al gra, és una moció pretensiosa, que vol ser heroica i salvadora, però que, malauradament, no aporta res de nou, senyor Amelló. No hi ha cap proposta de millora prou interessant, és tècnicament molt fluixa, imprecisa. És, de fet, una carta als Reis electoral i oportunista. Parteix, però malament, del mateix Pla de rescat, de descontentament i de reactivació que el departament va posar en funcionament immediatament després del 14 de març i que ha estat confeccionat amb el treball conjunt, i continuat, i modulats, del sector per fer front amb racionalitat i efectivitat l'immens esvoranc. Sí, ho tenim claríssim. Ha sigut terrible l'immens esvoranc que ha patit la cultura, el sector de la cultura, o la societat cultural, com li agrada dir al senyor Pepe Serra, director del MNAC. Per cert, parlen molt poc, vostès, de patrimoni i de museus en la seva moció, i és una greu mancança. Per responsabilitat i per convicció, el departament ha estat al capdavant de mesures per a museus. Votarem a favor –li avanço– de tot el que entenem que el departament ja està fent, que és molt; molt més del que vostè, fins i tot, sap i no diu. Lamento la poca voluntat que han tingut de transaccionar, fins i tot en els aspectes més tècnics.

Una altra greu mancança de la moció que delata l'oportunisme i que delata que vostès treballen només de cara a la galeria és la poca atenció –i, a més, esbiaixadíssima– que fan de la cultura popular i de l'associacionisme. No en parlen, no els interessa, no els agrada. Per què no els agrada? Doncs perquè és integradora de mena i això, a vostès, a Ciutadans, els posa molt nerviosos. El departament treballa perquè en l'escenari post-Covid es puguin recuperar i reprendre tota la cultura –totes les cultures, també les arts en viu i la cultura popular i tradicional.

Mirin, no podem parlar de la recuperació de la cultura brindant al sol com fan vostès i sense parlar del finançament d'aquesta recuperació. Xifrem –ja ho va dir la

consellera– en 950 milions d'euros l'import necessari per fer front als efectes en cultura de la pandèmia. Parlem, estem parlant, d'un 4 per cent més d'ERTOs en cultura que la mitjana de la resta d'empreses. 5.867 empreses en ERTO de cultura i 52.800 treballadors afectats, per als quals el departament els ha fet una prestació conjunta amb el Departament de Treball. Vostès, que pacten estats d'alarma i que volen ajudar, diuen, el sector, no s'amaguin: reclamin al senyor Pedro Sánchez i a Pablo Iglesias diners per a la cultura a Catalunya, com està fent

Fitxer 55_1PLE30

el President Torra, que puguem disposar dels diners, senyor Bruguera, dels diners que generem i els demanin que no centralitzin les decisions de les competències que Catalunya té plenament transferides. Reclamin al PSOE –que són molt coincidents amb vostè– que no es poden fer moltes de les activitats i subvencions que ara tan oportunament i amb electoralisme ens reclamen en aquesta moció. Saben quanta recuperació de la cultura més es podria fer amb un bon fons Covid o amb una part dels diners de la disposició addicional tercera? Expliquin-ho, si us plau, al sector. Expliquin al sector que estem mal finançats; expliquin que el dèficit fiscal ens ofega; expliquin clarament al sector del videojoc, de les arts escèniques, al sector editorial, al de la música, que si Catalunya tingués més diners, el camí cap al 2 per cent seria més fressat, més fàcil i molt més ample; expliquin, també, als pares i mares, que seria molt més fàcil fer un pla de xoc per a les escoles de música tal com voldria fer-lo el meu grup parlamentari o, per exemple, adoptar un sistema de mesures que ja són molt urgents per al mecenatge; i expliquin a pares i mares, també, que es podrien assolir grans millores i èxits en la motxilla cultural, inclosos els bons de nens i nenes de barris amb índex de rendes baixes i d'atur. Aquest compromís amb el finançament hauria de ser el seu repte. Expliquin que la recuperació progressiva –i cito el Conca– del medi cultural actualment amenaçat d'una important pèrdua de llocs de treball i tancament d'empreses costarà de tirar endavant si no hi ha més diners. Per què no ho diuen, això? Per què això que vostès saben perfectament no ho reclamen als passadissos del Congrés dels Diputados?

Senyor Bruguera i senyora Abellán, també els ho dic a vostès i als seus partits: prorroguin els ERTOS, ampliïn els aforaments i desenvolupen l'Estatut de l'Artista.

Mà estesa i tota, per la meva part, per la nostra part, feina de formigueta, però jo també els demano que prioritzin a favor de la cultura i que no només ho diguin.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Per fixar la seva posició té la paraula ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bona tarda, president.

Des de l'escó, també. No diré res que no hagin dit ja els anteriors diputats i diputades que han parlat.

Una moció exageradament extensa que vol abraçar-ho tot i al final tampoc acaba concretat en res. Si hagués de fer un titular sobre aquesta moció, no sabria per on començar. I també és una moció que, evidentment, amb el llistat que s'ha fet de totes les necessitats del sector artístic i cultural i dels seus treballadors, per descomptat, en la gran majoria de punts, hi estem a favor.

Algunes consideracions que també s'han dit: sense drets laborals i ni una cultura de la contractació, l'Estatut de l'Artista, que també reivindicuem... Sense aquests drets laborals i sense aquesta cultura de contractació, l'Estatut de l'Artista no servirà de res. Per tant, cal fomentar aquesta cultura de la contractació, especialment també en les institucions públiques, perquè hi ha uns límits i uns claroscurs on això no queda clar.

I ja s'ha dit, també: la Covid fa que plogui sobre mullat, plogui sobre mullat en un sector amb uns treballadors i treballadores no només de creadors i artistes, sinó de tothom qui fa possible la cultura en aquest país. S'han trobat en una situació totalment a la intempèrie, conseqüència de la intermitència, conseqüència d'aquesta manca de cultura i, reitero, en relació a com contractem i com posem en valor la cultura.

S'ha de dir que la conselleria ha fet algunes coses que trobem interessants, però també creiem que cal anar més enllà. De fet, en la compareixença que vam tenir l'oportunitat de fer telemàtica li vam comentar a la Consellera, i aprofitem l'oportunitat per tornar-hi: el lideratge cal. I ens posem a disposició. Cal que entomi el lideratge per augmentar el pressupost de cultura i per augmentar-lo i per concretar-lo i donar suport a tots aquests treballadors i treballadores de la cultura.

Una qüestió més, també, amb relació a la necessitat d'injectar diners públics en el sector privat. Sap perfectament que nosaltres no som gaire partidaris en aquest sentit i, per tant, creiem que hi manca una proporcionalitat. No podem parlar igual d'un festival petit o d'un festival impulsat per una entitat sense ànim de lucre, que d'un festival impulsat per Estrella Damm. No podem parlar igual de grans empreses de la indústria cultural que tenen dividendes, que tenen beneficis que d'aquells projectes que són més petits, que són més comunitaris, que són més aterrats al territori. Per tant, en aquest sentit hi ha una manca de proporcionalitat des del nostre punt de vista.

Acabo per la qüestió de la llengua. Nosaltres, sense menystenir el castellà, ni molt menys, entenem que amb la limitació que tenim de pressupost i tenint una comunitat de 500 milions de parlants, el castellà no necessita de la Generalitat de Catalunya per impulsar-lo. Té tot un estat al darrere, uns quants estats al darrere i, per tant, en una qüestió de prioritització, que la Generalitat de Catalunya aportés...

El president

Diputada...

Natàlia Sànchez Dipp

—ja acabo, president— a l'edició en castellà, seria com una gota en un gran mar. Per tant, creiem que no és totalment imprescindible.

El president

Gràcies, diputada.

I és el torn, ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president.

Bé, se'ns presenta un document de setanta-nou punts, onze pàgines, que, com a programa electoral seria acceptable, però com a moció no acaba de funcionar del tot bé. Entre d'altres coses, perquè què és una moció? Una moció és un mandat al Govern políticament vinculant, però no legalment. En conseqüència, el seu principal problema és el baixíssim grau de compliment. Per corregir, ni que sigui una miqueta, aquest problema seriós, el millor és fer mocions que tinguin uns acords molt concrets, molt precisos, per intentar veure si hi ha una mica de sort i el Govern es despista i ho compleix. Clar, si presenta setanta-nou punts, onze pàgines ho tens molt complicat perquè és clar, dels setanta-nou punts, aquí en trobem alguns que oposar-s'hi seria com oposar-se a la pau al món, cosa que no farem. Però que, evidentment, en qualsevol cas, els setanta-nou punts inclouen moltes de les coses que nosaltres hem reclamat i per resumir en tres punts, primer: prioritització a l'agenda política de la cultura amb l'Estatut de l'Artista com a referència fonamental. En segon lloc, la dotació pressupostària adient reformulant els pressupostos de la Generalitat i, sobretot, assumint que el mal anomenat pla de rescat és una petita línia de subvencions però mai de la vida es pot anomenar un pla de rescat. I tercer: unes mesures concretes de suport al sector en la pandèmia. I estem parlant de supressió o ajornament de determinats tributs, pagaments ràpids quan li toca a l'administració i la no suspensió d'activitats, com a mínim, que s'ajornin per part de l'administració, però que s'acabin celebrant i, per tant, els artistes i el sector cultural les puguin acabar cobrant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un darrer torn el diputat Amelló.

Héctor Amelló Montiu

Gracias, presidente. Señor Ten, ¿sabe quién es el responsable de la situación actual de la cultura? Ustedes; los únicos que son responsables son ustedes, de la

lamentable situación que vivimos actualmente. Son ustedes. Llevan diez años gobernando, ¿y qué han hecho cada año constantemente? Reducir el presupuesto de Cultura. Han llegado a invertir un 0,65 del presupuesto.

El año pasado, en 2019, hicieron recortes en las principales instituciones de Cataluña. Y así hemos llegado a hoy. ¿Y ahora a quién quiere responsabilizar, a los demás? Si las competencias de Cultura las tienen ustedes, son ustedes los que deciden cuánto quieren invertir cada año en cultura, y ustedes han decidido cada vez invertir menos. Y si este año hubieran podido también lo hubiesen hecho, menos todavía.

En fin, miren, es muy fácil: hoy les hemos traído ochenta reclamaciones que tiene el sector cultural en Cataluña. ¿Para qué? Para poder afrontar esta crisis, y ustedes deciden, porque son ustedes que van a decidir hoy, si las apoyan o no las apoyan. Y yo quiero creer que las van a apoyar todas.

Respecto a las enmiendas. Nosotros les proponemos ochenta porque creemos que no se puede encarar esta crisis con las mismas medidas que estaban haciendo el 2019, 2018, 2017. Y ustedes, ¿qué creo? Que están llegando tarde y con poco presupuesto. Por lo tanto, sí que son necesarias, todas estas medidas, porque las viene reclamando el propio sector.

Coincidimos en algunas cuestiones con el PSC. Por ejemplo, en el tema de las escuelas privadas, que les hemos aceptado las enmiendas porque creemos que enriquecían nuestro texto. En cuanto a los comunes, la propuesta del bono cultural. Sí, era una propuesta nuestra. Creemos que era importante que tenga también una visión social para que todos los ciudadanos tengan acceso a la cultura, y no hemos podido aceptar otras enmiendas que ustedes nos han propuesto porque, precisamente, aceptando las propuestas de otros grupos entrábamos en una contradicción evidente. También espero que otra vez nos llegue antes la documentación para poder estudiar las medidas con muchas más profundidad.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat.